

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 24/01/2023 a les 10:41

Dolors Villaplana. Ametlles dolces i amargues

La Dolors Villaplana ens rep al menjador de casa seva, per on entren uns rajos càlids de llum. De seguida s'afanya a ensenyar-nos les vistes que admira des de la finestra, definides per les teulades de la ciutat de Manresa i la muntanya de Montserrat al fons. La capital bagenca és on ha viscut sempre i on va regentar durant molts anys l'establiment Fruits Secs Rius, al carrer del Bruc.

Foto: Joan Closas

De segur que molts encara la recorden al darrere del taulell del negoci, malgrat que ja fa uns quants anys que es va retirar. El seu temps l'inverteix ara a fullejar el diari i mirar sèries i

pel·lícules per la televisió. Amb cent anys acabats de fer, manté intacta la inquietud per entendre el món que l'envolta, fins al punt que també s'entreté amb les xarxes socials. Li agrada conversar sobre l'actualitat, però també sobre un passat que recorda amb tots els detalls. «Tenir memòria és una meravella, però hi ha certes coses que m'agradaria esborrar», confessa.

La centenària s'acomoda a la butaca del saló i amb els dits es pentina els cabells blancs i juga amb els botons d'una camisa de flors blaves com si cerqués algun record. La seva infància va transcórrer entorn de la pujada del Castell, on es va impregnar de l'ambient artístic que es respirava a casa, ja que el pare era fotògraf i la mare dibuixant. Tots dos treballaven a Cal Jorba, fins que van obrir l'actual Fotografia Villaplana al carrer del Born. La Dolors explica que la família sempre es va preocupar per la seva formació, de manera que va estudiar en diferents acadèmies de la ciutat. De fet, recorda especialment les classes amb Antoni Invers durant la guerra, quan li va ensenyar a escriure en català i va ajudar a fer una mica més suportables aquells anys marcats per la foscor. Una de les imatges que reté gravades a la memòria és quan van ensorrar el campanar de la Seu. «Hi ha coses que val més no recordar», assegura.

Quan es va acabar la guerra, va aconseguir la primera feina al Sindicat Vertical. Prèviament, havia estudiat comptabilitat i comerç, una formació que li va obrir les portes del món laboral. Durant aquells anys, va ser quan va conèixer el Joan Rius, que també treballava al Sindicat i es va acabar convertint en el seu marit. Poc després de casar-se, el Joan va entrar al mercat de les ametlles. «Feia de majorista i venia tones d'ametlles en mercats importants com el de Reus», detalla. En veure que el negoci funcionava, la Dolors li va demanar de posar una botiga a Manresa. «En un primer moment, el Joan no ho veia clar, però després vam posar un taulell al magatzem i, en comprovar que tenia èxit, vam obrir la botiga al carrer del Bruc, amb una àmplia diversitat de fruits secs», explica. Actualment, un dels seus nets, el Marcel, està al capdavant de la botiga i és la tercera generació.

«M'he fet vella de tant treballar», diu bromejant mentre recorda tots els anys dedicats a la botiga. Malgrat el temps invertit en el negoci, destaca que també van gaudir de molts viatges amb el seu marit. Sant Petersburg, Nova Orleans o Oslo són algunes de les ciutats que ha visitat, però, sens dubte, el país que li ha deixat més empremta és Islàndia, «pels seus paisatges aspres i salvatges i, alhora, bellíssims». Ara desitja que els seus nets i besnets també puguin conèixer món i fer realitat els seus somnis. El seu consell és que la vida passa volant, sense que te n'adonis, i encara que a vegades es trobin ametlles dolces i altres d'amargues, «el més important és no deixar-se arrugar per la por i viure una vida plena».